

ZAKON

O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SUZBIJANJU FINANSIRANJA TERORIZMA

("Sl. list SRJ - Međunarodni ugovori", br. 7/2002)

ČLAN 1

Potvrđuje se Međunarodna konvencija o suzbijanju finansiranja terorizma, usvojena 9. decembra 1999. godine u Njujorku, u originalu na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku.

ČLAN 2

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O SUZBIJANJU FINANSIRANJA TERORIZMA

PREAMBULA

Države potpisnice ove konvencije,

Imajući u vidu svrhe i principe Povelje Ujedinjenih nacija o održavanju međunarodnog mira i bezbednosti i unapređivanju dobrosusedstva i prijateljskih odnosa i saradnje među državama,

Duboko zabrinute zbog eskalacije terorističkih akata širom sveta u svim njihovim vidovima i manifestacijama,

Pozivajući se na Deklaraciju povodom pedesetogodišnjice Ujedinjenih nacija, sadržanu u rezoluciji 50/6 Generalne skupštine, od 24. oktobra 1995. godine,

Pozivajući se takođe na sve relevantne rezolucije Generalne skupštine o tom pitanju, uključujući rezoluciju 49/60 od 9. decembra 1994. godine i njene anekse o Deklaraciji o merama za eliminisanje međunarodnog terorizma, u kojoj su države članice Ujedinjenih nacija svečano potvrdile svoju nedvosmislenu osudu svih akata, metoda i praksi terorizma kao kriminalnih i neopravdanih, bez obzira na to kada i ko ih čini, uključujući i one koje ugrožavaju prijateljske odnose među državama i narodima i ugrožavaju teritorijalni integritet i bezbednost država,

Konstatujući da Deklaracija o merama za eliminisanje međunarodnog terorizma takođe podstiče države da hitno preispitaju obim postojećih međunarodnih zakonskih odredaba o sprečavanju, suzbijanju i eliminisanju terorizma u svim njegovim oblicima i manifestacijama, kako bi se obezbedilo postojanje sveobuhvatnog zakonskog okvira koji će obuhvatiti sve aspekte ovog pitanja,

Pozivajući se na rezoluciju 51/210 Generalne skupštine od 17. decembra 1996. godine, stav 3. podstav (f), kojom je Generalna skupština pozvala sve države da preuzmu korake da spreče i suzbiju, kroz odgovarajuće domaće mere, finansiranje terorista i terorističkih organizacija, bez obzira da li se takvo finansiranje vrši neposredno ili posredno kroz organizacije koje imaju ili tvrde da imaju i dobrotvorne, socijalne ili kulturne ciljeve ili koje se takođe bave nezakonitim aktivnostima kao što su nezakonito trgovanje oružjem, trgovina drogom i uzimanje reketa, uključujući eksploataciju ljudi za svrhe finansiranja terorističkih aktivnosti, i posebno da razmotre, gde je to pogodno, usvajanje nadzornih mera za sprečavanje i suzbijanje kretanja sredstava za koje se sumnja da su namenjena za terorističke svrhe, bez bilo kakvog narušavanja slobode legitimnih kretanja kapitala, i da intenziviraju razmenu informacija o međunarodnim kretanjima takvih sredstava,

Pozivajući se takođe na rezoluciju 52/165 Generalne skupštine od 15. decembra 1997. godine, u kojoj je Generalna skupština pozvala sve države da posebno razmotre sprovođenje mera utvrđenih u stavovima 3(a) do (f) rezolucije 51/210 od 17. decembra 1996,

Pozivajući se takođe na rezoluciju 52/108 Generalne skupštine od 8. decembra 1998. godine, u kojoj je Generalna skupština odlučila da ad hoc Komitet osnovan rezolucijom 51/210 od 17. decembra 1996. godine treba sa sačini nacrt međunarodne konvencije za suzbijanje finansiranja terorista da bi se dopunili prateći postojeći međunarodni instrumenti,

Imajući u vidu da je finansiranje terorizma pitanje koje izaziva ozbiljnu zabrinutost međunarodne zajednice u celini,

Konstatujući da zastupljenost i ozbiljnost međunarodnog terorizma zavisi od finansijskih sredstava koje teroristi mogu da pribave,

Konstatujući takođe da se postojeći multilateralni pravni instrumenti ne bave izričito takvim finansiranjem,

Ubeđena da postoji hitna potreba da se ojača međunarodna saradnja među državama u kreiranju i usvajanju efikasnih mera za sprečavanje finansiranja terorizma, kao i za njegovo suzbijanje putem gonjenja i kažnjavanja njegovih počinilaca,

Postigle su saglasnost o sledećem:

Član 1

Za svrhe ove konvencije

1. "Sredstva" znači sredstva svake vrste, bilo materijalna ili nematerijalna, pokretna ili nepokretna, ma kako stečena, i pravne dokumente ili instrumente u bilo kom obliku, uključujući elektronske ili digitalne, kojima se dokazuje svojina ili interes u odnosu na takva sredstva, uključujući, ali ne ograničavajući se na bankarske kredite, čekove za putovanja, novčane uputnice, akcije, hartije od vrednosti, obveznice, menice i akreditive.

2. "Državni ili vladin objekat" znači svaki stalni ili privremeni objekat ili vozilo koje koriste ili se u njemu nalaze predstavnici države, članovi vlade, zakonodavnih ili sudskih organa ili zvaničnici ili zaposleni u državnim organima, odnosno u bilo kom drugom javnom organu ili subjektu ili zaposleni ili zvaničnici neke međuvladine organizacije u vezi sa svojim zvaničnim dužnostima.

3. "Prihod" znači sva sredstva koja potiču od ili su pribavljena, neposredno ili posredno, činjenjem krivičnog dela navedenog u članu 2.

Član 2

1. Svako lice čini delo u okviru značenja Konvencije ukoliko to lice na bilo koji način, neposredno ili posredno, nezakonito i namerno, obezbedi ili prikupi sredstva sa namerom da se ona upotrebe ili znajući da će ona biti upotrebljena, u celini ili delimično, radi činjenja:

a) nekog dela koje predstavlja krivično delo u okviru i kao što je utvrđeno u jednom od sporazuma navedenih u aneksu; ili

b) bilo kog drugog dela čiji je cilj da izazove smrt ili težu telesnu povredu civila ili bilo kog drugog lica koje ne učestvuje aktivno u neprijateljstvima u situaciji oružanog sukoba, kada je svrha takvog dela, po njegovoj prirodi ili kontekstu, da zastraši stanovništvo, ili da primora neku vladu ili neku međunarodnu organizaciju da počini ili da se uzdrži od činjenja nekog dela.

2. (a) Po deponovanju svog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja, država potpisnica koja nije strana potpisnica nekog od sporazuma navedenih u aneksu može izjaviti da će se, u primeni ove konvencije na tu državu potpisnicu, smatrati da sporazum nije uključen u aneks pomenut u stavu 1, podstav (a). Izjava će prestati da važi čim sporazum stupi na snagu za tu državu potpisnicu, koja će o toj činjenici obavestiti depozitara pismenim putem;

(b) kada neka država potpisnica prestane da bude strana potpisnica sporazuma navedenog u aneksu, ona može dati izjavu predviđenu u ovom članu, u vezi sa tim sporazumom.

3. Da bi neko delo bilo krivično delo utvrđeno u stavu 1, neće biti neophodno da se sredstva stvarno upotrebe za izvršenje krivičnog dela pomenutog u stavu 1, podstavovi (a) ili (b).

4. Svako lice takođe čini krivično ukoliko pokuša da učini krivično delo utvrđeno u stavu 1 ovog člana.

5. Svako lice takođe čini krivično delo ukoliko:

(a) učestvuje kao saučesnik u nekom krivičnom delu utvrđenom u stavu 1 ili 4 ovog člana;

(b) organizuje ili direktno naredi činjenje krivičnog dela utvrđenog u stavu 1 ili 4 ovog člana;

(c) doprinosi činjenju jednog ili više krivičnih dela kao što je utvrđeno u stavu 1 ili 4 ovog člana od strane grupe lica koja deluju sa zajedničkom namerom. Takav doprinos će biti nameran i biće:

(i) učinjen u cilju unapređivanja kriminalne aktivnosti ili kriminalne namere grupe, gde takva aktivnost ili namera uključuju činjenje krivičnog dela utvrđenog u stavu 1 ovog člana, ili

(ii) učinjen sa znanjem za nameru grupe da učini krivično delo utvrđeno u stavu 1 ovog člana.

Član 3

Ova konvencija neće se primenjivati kada je krivično delo učinjeno unutar jedne države, a navodni počinitelj je državljanin te države i nalazi se na teritoriji te države i nijedna druga država nema osnov po članu 7 stav 1 ili članu 7 stav 2 da vrši jurisdikciju, izuzev što se odredbe članova 12 do 18, prema pogodnosti, primenjuju u tim slučajevima.

Član 4

Svaka država potpisnica će usvojiti mere koje mogu biti neophodne:

(a) da se ustanove kao krivična dela po njenom unutrašnjem pravu dela utvrđena u članu 2;

(b) da za ta krivična dela predvidi odgovarajuće kazne uzimajući u obzir težu prirodu krivičnih dela.

Član 5

1. Svaka država potpisnica će, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, preduzeti neophodne mere da omogući da pravno lice smešteno na njenoj teritoriji ili organizovano po njenim zakonima bude pozvano na odgovornost kada je lice odgovorno za upravljanje ili rukovođenje tim pravnim licem, u tom svojstvu, učinilo krivično delo utvrđeno u članu 2. Takva odgovornost može biti krivična, građanska ili administrativna.

2. Takvoj odgovornosti se podleže bez uticaja na krivičnu odgovornost pojedinaca koji su učinili krivično delo.

3. Svaka država potpisnica će obezbediti da, naročito, pravna lica koja su odgovorna u skladu sa gornjim stavom 1 podležu efikasnim, srazmernim i odgovarajućim krivičnim,

građanskim ili administrativnim sankcijama. Takve sankcije mogu uključiti novčane sankcije.

Član 6

Svaka država potpisnica će usvojiti one mere koje bi mogle biti neophodne, uključujući , gde je to pogodno, domaće zakonske propise, kako bi obezbedila da krivična dela u okviru ove konvencije ni pod kakvim okolnostima ne mogu da se opravdaju razlozima političke, filozofske, ideološke, rasne, verske ili druge slične prirode.

Član 7

1. Svaka država potpisnica će preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne da ustanovi svoju jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2 kada je:

(a) krivično delo učinjeno na teritoriji te države;

(b) krivično delo učinjeno na brodu koji plovi pod zastavom te države ili u avionu registrovanom po zakonima te države u vreme činjenja krivičnog dela;

(c) krivično delo učinio državljanin te države.

2. Država potpisnica takođe može ustanoviti svoju jurisdikciju nad svakim takvim krivičnim delom kada je:

(a) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu činjenje krivičnog dela pomenutog u članu 2 stav 1 podstav (a) ili (b), na teritoriji ili protiv državljanina te države;

(b) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu činjenje krivičnog dela pomenutog u članu 2 stav 1 podstav (a) ili (b), protiv državnog ili vladinog objekta te države u inostranstvu, uključujući diplomatske ili konzularne prostorije te države;

(c) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu krivično delo pomenuto u članu 2 stav 1 podstav (a) ili (b), učinjeno u pokušaju da se država prisili da učini ili da se uzdrži od činjenja neke radnje;

(d) krivično delo učinilo lice bez državljanstva koje ima prebivalište na teritoriji te države;

(e) krivično delo učinjeno u avionu koji kontroliše vlada te države.

3. Po ratifikovanju, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju ovoj konvenciji, svaka država potpisnica će pismenim putem obavestiti Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o jurisdikciji koju je ustanovila u skladu sa stavom 2. Ukoliko bi došlo do bilo kakve izmene, država potpisnica o kojoj se radi će odmah o tome pismenim putem obavestiti Generalnog sekretara.

4. Svaka država potpisnica će, isto tako, preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne da ustanovi svoju jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u stavu 2 u slučajevima kada

se navodni učinilac nalazi na njenoj teritoriji i ona ne izruči to lice nijednoj od država potpisnica koje su ustanovile svoju jurisdikciju u skladu sa stavovima 1 ili 2.

5. Kada više nego jedna država potpisnica zahteva jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2 odnosno države potpisnice će nastojati da na odgovarajući način koordiniraju svoje akcije, posebno u vezi sa uslovima gonjenja i modalitetima uzajamne pravne pomoći.

6. Bez uticaja na norme opšteg međunarodnog prava, ova konvencija ne isključuje primenu i bilo kakve krivične jurisdikcije koju neka država potpisnica ustanovi u skladu sa svojim unutrašnjim pravom.

Član 8

1. Svaka država potpisnica će preduzeti odgovarajuće mere, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, da identifikuje, otkrije i zamrzne ili zapleni eventualna sredstva koja se koriste ili su određena za svrhe činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2 kao i sredstva stečena činjenjem takvih krivičnih dela, za svrhe eventualne zaplene.

2. Svaka država potpisnica će preduzeti odgovarajuće mere, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, radi zaplene sredstava koja se koriste ili su namenjena za svrhu činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2 i sredstava stečenih činjenjem takvih krivičnih dela.

3. Svaka država potpisnica o kojoj se radi može razmotriti zaključenje sporazuma o podeli sa drugim državama potpisnicima, redovno ili od slučaja do slučaja, sredstava stečenih zaplenom pomenutom u ovom članu.

4. Svaka država potpisnica će razmotriti uspostavljanje mehanizama kojima će se sredstva stečena zaplenom pomenutom u ovom članu koristiti za obeštećenje žrtava krivičnih dela pomenutih u članu 2 stav 1 podstav (a) ili (b) ili njihovih porodica.

5. Odredbe ovog člana će se sprovesti bez štete po prava trećih strana koje deluju u dobroj veri.

Član 9

1. Po dobijanju informacije da se lice koje je učinilo krivično delo ili koje je navodno učinilo krivično delo utvrđeno u članu 2 možda nalazi na njenoj teritoriji, država potpisnica o kojoj se radi će preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne po njenom domaćem zakonodavstvu da istraži činjenice sadržane u takvoj informaciji.

2. Nakon što se uveri da okolnosti to opravdavaju, država potpisnica na čijoj teritoriji se učinilac ili navodni učinilac nalazi preduzeće odgovarajuće mere u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom da obezbedi prisustvo tog lica za svrhe gonjenja ili izručenja.

3. Svako lice u vezi sa kojim se preduzimaju mere pomenute u stavu 2 imaće pravo da:

(a) komunicira bez odlaganja sa najbližim odgovarajućim predstavnikom države čiji je državljanin ili koji je na drugi način ovlašćen da štiti prava tog lica ili, ukoliko je lice apatrid, države na čijoj teritoriji to lice ima prebivalište;

(b) bude posećeno od strane predstavnika te države;

(c) bude informisano o pravima tog lica po podstavovima (a) i (b).

4. Prava pomenuta u stavu 3 će se koristiti u skladu sa zakonima i propisima države na čijoj teritoriji se učinilac ili navodni učinilac nalazi, s tim što navedeni zakoni i propisi moraju da obezbede pun efekat koji je dat svrhom zbog koje su ta prava prema stavu 3 određena.

5. Odredbe stavova 3 i 4 neće uticati na pravo bilo koje države potpisnice koja zahteva jurisdikciju u skladu sa članom 7 stav 1 podstavom (b), ili stav 2 podstav (b), da pozove Međunarodni komitet Crvenog krsta da poseti; i komunicira sa navodnim učiniocem.

6. Kada neka država potpisnica, shodno ovom članu, stavi neko lice u pritvor, ona će o tome odmah pismenim putem obavestiti, direktno ili preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, države potpisnice koje su ustanovile jurisdikciju u skladu sa članom 7 stav 1 ili 2 i, ukoliko to smatra preporučljivim, eventualne druge zainteresovane države potpisnice, o činjenici da se takvo lice nalazi u pritvoru i o okolnostima koje opravdavaju pritvor. Država koja vrši istragu pomenutu u stavu 1 odmah će obavestiti navedene države potpisnice o svojim nalazima i navesti da li želi da iskoristi jurisdikciju.

Član 10

1. Država potpisnica, na čijoj teritoriji se navodni učinilac nalazi, u slučajevima na koje se odnosi član 7 ukoliko ne izruči to lice, biće obavezna bez izuzetka i bez obzira na to da li je krivično delo učinjeno na njenoj teritoriji, da preda slučaj bez nepotrebnog odlaganja svojim nadležnim organima radi gonjenja, kroz proceduru u skladu sa zakonima te države. Ti nadležni organi će doneti odluku na isti način kao u slučaju bilo kog drugog krivičnog dela teže prirode po zakonu te države.

2. Kada je nekoj državi potpisnici dozvoljeno po njenom domaćem zakonodavstvu da izruči ili na drugi način preda nekog svog državljanina samo pod uslovom da se to lice vrati toj državi radi izdržavanja kazne utvrđene kao posledica suđenja ili postupka zbog kog su izručenje ili predaja tog lica traženi, i ta država i država koja traži izručenje lica se saglase sa ovom opcijom i drugim uslovima koje one mogu smatrati pogodnim, tako uslovljeno izručenje ili predaja biće dovoljni za izvršenje obaveze utvrđene u stavu 1.

Član 11

1. Krivična dela utvrđena u članu 2 smatraće se delima koja podležu ekstradiciji prema svakom ugovoru o ekstradiciji koji postoji između država potpisnica pre stupanja na snagu ove konvencije. Države potpisnice preuzimaju obavezu da takva krivična dela uključe u dela koja podležu ekstradiciji u svakom ugovoru o ekstradiciji koji će između njih biti naknadno zaključen.

2. Kada neka država potpisnica koja uslovljava izdavanje postojanjem ugovora dobije zahtev za izdavanje od druge države potpisnice sa kojom nema ugovor o ekstradiciji, zamoljena država potpisnica može, po svom izboru, smatrati ovu konvenciju zakonskom osnovom za izdavanje u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2. Izdavanje će podlegati drugim uslovima predviđenim zakonom zamoljene države.

3. Države potpisnice koje ne uslovljavaju izdavanje postojanjem ugovora priznaće krivična dela utvrđena u članu 2 za dela koja podležu međusobnoj ekstradiciji, u zavisnosti od uslova predviđenih zakonom zamoljene države.

4. Ukoliko je neophodno, krivična dela utvrđena u članu 2 će se, za svrhe ekstradicije između država potpisnica, smatrati učinjenim ne samo na mestu na kome su se dogodila nego takođe i na teritoriji države koje su ustanovile jurisdikciju u skladu sa članom 7 stavovima 1 i 2.

5. Odredbe svih ugovora o ekstradiciji i sporazuma između država potpisnica u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2 smatraće se izmenjenim između država potpisnica u meri u kojoj su nesaglasne sa ovom konvencijom.

Član 12

1. Države potpisnice će pružiti jedna drugoj pomoć u najvećoj mogućoj meri u vezi sa krivičnim istragama ili krivičnim ili ekstradicionim postupcima u pogledu krivičnih dela utvrđenih u članu 2 uključujući pomoć u pribavljanju dokaza u njihov posed koji su neophodni za postupak.

2. Države potpisnice mogu odbiti zahtev za međusobnu pravnu pomoć po osnovu bankarske tajne.

3. Strana molilja neće prosleđivati niti koristiti informacije ili dokaz koje dostavi zamoljena strana radi istraga, gonjenja ili postupaka, izuzev onih koji su navedeni u zahtevu, bez prethodne saglasnosti zamoljene strane.

4. Svaka država potpisnica može razmotriti uspostavljanje mehanizama za podelu sa drugim državama potpisnicama informacija ili dokaza potrebnih da bi se ustanovila krivična, građanska ili upravna odgovornost shodno članu 5.

5. Države potpisnice će ispunjavati svoje obaveze po st. 1 i 2 u skladu sa eventualnim ugovorima ili drugim sporazumima o uzajamnoj pravnoj pomoći ili razmeni informacija koji mogu da postoje među njima. U odsustvu takvih ugovora ili aranžmana, države potpisnice će jedna drugoj pružiti pomoć u skladu sa svojim domaćim zakonom.

Član 13

Nijedno od krivičnih dela utvrđenih u članu 2 neće se za svrhe izručenja ili uzajamne pravne pomoći smatrati fiskalnim delom. Shodno tome, države potpisnice ne mogu odbiti zahtev za izručenje ili uzajamnu pravnu pomoć samo na osnovu toga da se odnosi na fiskalno delo.

Član 14

Nijedno od krivičnih dela utvrđenih u članu 2 neće se za svrhe ekstradicije ili uzajamne pravne pomoći smatrati političkim krivičnim delom ili krivičnim delom povezanim sa političkim krivičnim delom ili krivičnim delom izazvanim političkim motivima. Shodno tome, zahtev za ekstradiciju ili uzajamnu pravnu pomoć, zasnovan na takvom krivičnom delu, ne može biti odbijen samo na osnovu toga što se odnosi na političko krivično delo ili krivično delo povezano sa političkim krivičnim delom ili krivično delo izazvano političkim motivima.

Član 15

Ništa u ovoj konvenciji neće se tumačiti tako da nameće obavezu izručenja ili pružanja uzajamne pravne pomoći ukoliko zamoljena država potpisnica ima dovoljno osnova da veruje da je zahtev za izručenje zbog krivičnih dela utvrđenih u članu 2 ili za uzajamnu pravnu pomoć u vezi sa takvim krivičnim delima podnet radi krivičnog gonjenja ili kažnjavanja lica zbog njegove rasne, verske, nacionalne, etničke pripadnosti ili političkog ubeđenja tog lica ili da će ispunjenje zahteva naneti štetu položaju tog lica iz nekog od tih razloga.

Član 16

1. Lice koje se nalazi u pritvoru ili koje izdržava zatvorsku kaznu na teritoriji jedne države potpisnice a čije se prisustvo u drugoj državi potpisnici zahteva radi identifikacije, svedočenja ili drukčijeg pružanja pomoći u pribavljanju dokaza za istragu ili radi gonjenja zbog krivičnih dela utvrđenih u članu 2 može biti premešteno ukoliko su ispunjeni sledeći uslovi:

(a) da to lice slobodno dâ svoju saglasnost zasnovanu na dobroj obaveštenosti;

(b) da se nadležni organi obe države slože pod uslovima koje te države mogu smatrati pogodnim.

2. Za svrhe ovog člana:

(a) država u koju se to lice premešta biće ovlašćena i obavezna da premešteno lice drži u pritvoru, osim ako država iz koje se to lice premešta zahteva drukčije ili izda drukčije ovlašćenje;

(b) država u koju se to lice premešta će bez odlaganja izvršiti svoju obavezu da to lice vrati državi iz koje je to lice premešteno u skladu sa prethodnim dogovorom, ili drukčijim dogovorom nadležnih organa dveju država;

(c) država u koju se lice premešta neće tražiti od države iz koje je to lice premešteno da pokrene postupak izručenja radi vraćanja tog lica;

(d) premeštenom licu će biti uračunato u zatvorsku kaznu koju izdržava u državi iz koje se premešta vreme provedeno u zatvoru države u koju se premešta.

3. Sem ukoliko se sa tim saglasi država potpisnica iz koje neko lice treba da bude premešteno u skladu sa ovim članom, to lice, bez obzira na svoje državljanstvo, neće biti gonjeno niti pritvoreno niti podvrgnuto bilo kakvom drugom ograničenju svoje lične slobode na teritoriji države u koju se to lice premešta u vezi sa delima ili ubeđenjima koje je imalo pre odlaska sa teritorije države iz koje je takvo lice premešteno.

Član 17

Svakom licu koje se lišava slobode ili u vezi sa kojim se preduzimaju bilo koje druge mere ili sprovodi postupak u skladu sa ovom konvencijom garantovaće se korektan tretman, uključujući uživanje svih prava i garancija u skladu sa zakonom države na čijoj teritoriji se to lice nalazi u važećim odredbama međunarodnog prava, uključujući međunarodne propise o ljudskim pravima.

Član 18

1. Države potpisnice će sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2 preduzimanjem svih izvodljivih mera, pored ostalog, prilagođavanjem svog domaćeg zakonodavstva, ukoliko je to potrebno, da bi sprečile i suzbile pripreme na svojim teritorijama za činjenje tih krivičnih dela na i izvan svojih teritorija, uključujući:

(a) mere za sprečavanje na svojim teritorijama nezakonitih aktivnosti lica i organizacija koje svesno podstiču, izazivaju, organizuju ili učestvuju u činjenju krivičnih dela utvrđenih u stavu 2;

(b) mere, kojima se od finansijskih institucija i drugih stručnih institucija uključenih u finansijske poslove zahteva da upotrebe najefikasnije raspoložive mere za identifikaciju svojih uobičajenih ili povremenih klijenata, kao i klijenata za čiji interes su računi otvoreni, i da posebnu pažnju posvete neuobičajenim ili sumnjivim poslovima i da prijave transakcije za koje se sumnja da proizilaze iz kriminalne aktivnosti. Za tu svrhu, države potpisnice će razmotriti:

(i) usvajanje propisa kojima se zabranjuje otvaranje računa čiji su nosioci ili korisnici neidentifikovani ili ne mogu da se identifikuju, i mera kojima će obezbediti da takve institucije potvrde identitet stvarnih vlasnika takvih transakcija;

(ii) u vezi sa identifikovanjem pravnih subjekata, zahtev da finansijske institucije, kada je to potrebno, preduzmu mere za verifikovanje pravnog postojanja i strukture klijenta tako što će pribaviti, bilo iz javnog registra ili od samog klijenta ili na oba načina, dokaz o osnivanju, uključujući informacije o klijentovom imenu, zakonskom obliku, adresi, direktorima i odredbama koje regulišu ovlašćenje za obavezivanje takvog subjekta;

(iii) usvajanje propisa kojima se finansijskim institucijama uvodi obaveza da blagovremeno izveštavaju nadležne organe o svim složenim, neuobičajeno velikim poslovima i neuobičajenim strukturama poslova, koji nemaju očiglednu ekonomsku ili očigledno zakonsku svrhu, bez straha od preuzimanja krivične ili građanske odgovornosti za kršenje bilo kakvog ograničenja u pogledu otkrivanja informacija ukoliko prijave svoje sumnje u dobroj veri;

(iv) zahtev da finansijske institucije, najmanje pet godina, čuvaju svu neophodnu evidenciju o poslovima, kako domaćim tako i međunarodnim.

2. Države potpisnice će dalje sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2 tako što će uzeti u obzir:

(a) mere nadzora, uključujući, na primer, davanje licence svim agencijama koje se bave prenosom novca;

(b) izvodljive mere za otkrivanje ili praćenje fizičkog prekograničnog prevoza gotovine i prenosivih instrumenata na donosioca, u zavisnosti od strogih mera bezbednosti za obezbeđenje pravilnog korišćenja informacija i bez ikakvog narušavanja slobode kretanja kapitala.

3. Države potpisnice će dalje sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2 tako što će razmenjivati precizne i proverene informacije u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom i koordinirati administrativne i druge mere, prema pogodnosti, radi sprečavanja činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2 konkretno:

(a) utvrđivanjem i održavanjem puteva komunikacije između svojih nadležnih agencija i službi za olakšanje obezbeđenja i brze razmene informacija u vezi sa svim aspektima krivičnih dela utvrđenih u članu 2;

(b) međusobnom saradnjom u sprovođenju istraga, u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2, koje se odnose na:

(i) identitet, boravište i aktivnosti lica za koje postoji osnovana sumnja da su uključena u takva krivična dela;

(ii) kretanje sredstava u vezi sa činjenjem takvih krivičnih dela.

4. Države potpisnice mogu razmenjivati informacije preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol).

Član 19

Država potpisnica u kojoj se navodni učinilac goni će, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom ili primenljivim postupkom, obavestiti o konačnom ishodu postupka Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, koji će to obaveštenje proslediti drugim državama potpisnicama.

Član 20

Države potpisnice će izvršavati svoje obaveze prema ovoj konvenciji na način koji je u skladu sa principima suverene jednakosti i teritorijalnog integriteta država i nemešanja u unutrašnje poslove drugih država.

Član 21

Ništa u ovoj konvenciji neće uticati na druga prava, obaveze i odgovornosti država i pojedinaca po međunarodnom pravu, pogotovo na svrhe Povelje Ujedinjenih nacija, međunarodnog humanitarnog prava i drugih relevantnih konvencija.

Član 22

Ova konvencija ne daje pravo ni jednoj državi potpisnici da preduzme na teritoriji druge države potpisnice vršenje jurisdikcije ili sprovođenje funkcija koje su isključivo rezervisane za nadležne organe te druge države potpisnice po njenom domaćem zakonodavstvu.

Član 23

1. Aneks se može izmeniti dodavanjem odgovarajućih sporazuma koji su:

(a) otvoreni za učešće svih država;

(b) stupili na snagu;

(c) ratifikovani, prihvaćeni, odobreni ili su im pristupile najmanje dvadeset dve države potpisnice ove konvencije.

2. Nakon stupanja na snagu ove konvencije, svaka država potpisnica može predložiti takvu izmenu. Svaki predlog za izmenu biće dostavljen depozitaru u pismenom obliku. Depozitar će o predlozima koji ispunjavaju zahteve iz stava 1 pismeno obavestiti sve države potpisnice i zatražiti njihova mišljenja o tome da li predloženu izmenu treba usvojiti.

3. Predložena izmena će se smatrati usvojenom sem ukoliko jedna trećina država potpisnica uloži primedbu pismenim obaveštenjem najmanje 180 dana nakon njenog dostavljanja.

4. Usvojena izmena Aneksa će stupiti na snagu 30 dana posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, ili odobrenja takve izmene, za sve one države potpisnice koje su deponovale takav instrument. Za svaku državu potpisnicu koja ratifikuje, prihvati ili odobri izmenu posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta, izmena će stupiti na snagu tridesetog dana posle deponovanja od strane države potpisnice instrumenta ratifikacije, prihvatanja ili odobrenja.

Član 24

1. Svaki spor između dve ili više država potpisnica u vezi sa tumačenjem ili primenom ove konvencije koji ne može da se reši dogovorom u razumnom roku će, na zahtev jedne od njih, biti podnet na arbitražu. Ukoliko, u roku od šest meseci od datuma zahteva za arbitražu, strane ne mogu da se dogovore o organizovanju arbitraže, svaka od tih strana može podneti spor Međunarodnom sudu pravde, podnošenjem prijave u skladu sa Statutom Suda.

2. Svaka strana može u vreme potpisivanja, ratifikovanja, prihvatanja ili odobrenja ove konvencije ili pristupanja istoj, izjaviti da se ne smatra obaveznom po stavu 1. Ostale države potpisnice neće biti obavezne prema stavu 1 u odnosu na bilo koju državu potpisnicu koja je iznela takvu rezervu.

3. Svaka država koja je izrazila rezervu u skladu sa stavom 2 može u bilo koje doba povući tu rezervu upućivanjem pismenog obaveštenja Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 25

1. Ova konvencija će biti otvorena za potpisivanje od strane svih država od 10. januara 2000. do 31. decembra 2001. u sedištu Ujedinjenih nacija u Njujorku.

2. Ova konvencija podleže ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju. Instrumenti ratifikacije, prihvatanja ili odobrenja biće deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

3. Ova konvencija će biti otvorena za pristupanje bilo koje države. Instrumenti pristupanja biće deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 26

1. Ova konvencija će stupiti na snagu tridesetog dana od datuma deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

2. Za svaku državu koja ratifikuje, odobri ili pristupi Konvenciji posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja Konvencija će stupiti na snagu tridesetog dana posle deponovanja od strane takve države njenog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja.

Član 27

1. Svaka država potpisnica može raskinuti ovu konvenciju upućivanjem pismenog obaveštenja Generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija.

2. Raskid će stupiti na snagu godinu dana posle datuma prijema pismenog obaveštenja od strane Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 28

Original ove konvencije, čiji tekstovi na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku su jednako verodostojni, biće deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija koji će njihove overene kopije poslati svim državama.

U potvrdu čega su, dole potpisani, za to propisno ovlašćeni od strane svojih država, potpisali ovu konvenciju, koja je otvorena za potpisivanje u sedištu Ujedinjenih nacija u Njujorku od 10. januara 2002. godine.

ANEKS

1. Konvencija o suzbijanju nezakonite otmice vazduhoplova, doneta u Hagu 16. decembra 1970.
2. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti civilnog vazduhoplovstva, doneta u Montrealu 23. septembra 1971.
3. Konvencija o sprečavanju i kažnjavanju krivičnih dela protiv lica pod međunarodnom zaštitom, uključujući i diplomatske agente, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 14. decembra 1973.
4. Međunarodna konvencija protiv uzimanja talaca, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 17. decembra 1979.
5. Konvencija o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala, usvojena u Beču, 3. marta 1980.
6. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata nasilja na aerodromima koji opslužuju međunarodnu civilnu avijaciju, dopuna Konvencije o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti civilnog vazduhoplovstva, doneta u Montrealu 23. septembra 1971.
7. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti pomorske plovidbe, doneta u Rimu 10. marta 1988.
8. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata protiv bezbednosti fiksnih platformi lociranih u priobalnom pojasu, donet u Rimu 10. marta 1988.
9. Međunarodna konvencija o sprečavanju terorističkih akata bombama, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 15. decembra 1997.

ČLAN 3

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SRJ - Međunarodni ugovori".